

Zlato pre Fredyho



18.06.2006

Slovenské karate je vraj v malej kríze. Už dva roky žije generačnými výmenami. Počas víkendu na ME WKC v Bratislave tomu však nič nenasvedčovalo.

Keď sme 6. januára po zložitých rokovaní prijali ťažké rozhodnutie – mimoriadne a mimo plánu zorganizovať majstrovstvá Európy WKC v karate seniorov – vedeli sme, že podstupujeme značné riziko a že budeme musieť priniesť veľké organizačné, finančné, športové i osobné obete," povedal deň pred ich konaním reprezentačný tréner Ladislav Klementis. Seniori si totiž mali pôvodne merať sily v Turecku, ale pre vtáčiu chrípku tam väčšina súťažiacich odmietla ísť. A tak sa pripojili k Piatym majstrovstvám WKC u nás.

Ani brvou nepohne



V konkurencii 26 prihlásených krajín bol od začiatku naším najhorúcejším kandidátom na titul Fredy Ayisi. Väčšina ľudí ho pozná skôr ako tanečníka, už menej vie, že karate sa venuje s prestávkou 28 rokov a vlni sa v Srbsku stal majstrom sveta v tímoch. Najvyššie ocenenie ako jednotlivec však získal až uplynulý víkend v Bratislave. Pravda, ak neberieme do úvahy skutočnosť, že dva roky trénuje s najlepšimi učiteľmi na Okinave, kolíske karate.

„Už som majster Európy a zajtra ešte môžem získať jednu zlatú medailu.“ Esemesku tohto znenia si v sobotu podvečer mohlo prečítať niekoľko jeho priateľov. Pár minút po tom, ako sa stal najlepším seniorom v kata. Je to tak. Od štyridsiatky môže súťažiť za mužov i za seniorov, im vtipne hovorí pán Klementis. Keď sme sa ho na tlačovej konferencii pýtali, koho sa má Fredy najviac obávať, iba sa zasmial.

„Ja mu to nepoviem!“

Ale povedal. Na druhý deň. Dokonca niečo, čo nik z jeho zverencov od neho ešte nepočul. A potom nahlas všetkým: „Také kata, aké tu odcvičil Fredy, som za 40 rokov svojej kariéry nevidel," tvrdil rozhodne nositeľ 8. danu okinavského karate!

Tomu sa hovorí poklona. Prečo toľko rozruchu pre jednu vetu? „Je veľmi prísny," vysvetľuje Fredy. „Nikdy nikoho nechváli. Na tréningoch sme mu vďační len za to, keď pohne obočím, prípadne ak nám veľmi nevynadá.“ Nečudo, že gratulácia a pár srdečných viet od trénera hriali Fredyho viac ako zlatá medaila na krku.



4 roky 6 dní v týždni...

Samozrejme, sníval o nej. Pri dekorovaní najdrahším kovom si spomenul na niečo, čo dávno zatlačil do úzadia pamäti.

„Ešte ako dvanásťročný, keď som s karate začínal, som často plával a sníval o tom, že raz budem majster Európy. Pri každom tempe som si opakoval: majster Európy, majster Európy..." zabáva sa na svojej chlapčenskej ctížiadosti. „Dnes som si na to spomenul, lebo práve dnes som si splnil jeden krásny detský sen.“

To, že stál na najvyššom stupni dvakrát, majú na svedomí Fredyho domáci tréneri Ján Tenthor (deti a dorast), legenda Ladislav Klementis a – okinavskí majstri. Do „učenia" neprijmú hocikoho. Neberú žiakov, iba skupinky na

vyššej úrovni. Fredy mal tú česť, že už po druhý raz dostal pozvanie od jedného z mála žijúcich najväčších majstrov karate – senseia Choju Kiyuna Hanši (10. dan karate). On i učitelia, ktorých vychoval, sú vraj veľmi láskaví a srdeční. „Odhaľujú svojim žiakom tajomstvá karate; niekedy ide doslova o milimetre pohybu. Začínajúci karatisti by ani nevedeli, o čom je reč,“ vysvetľuje Fredy. Len pred mesiacom sa odtiaľ vrátil z dvojtýždňového pobytu, ktorý mu pomohol nielen technicky, ale najmä psychicky.

„Cvičil som od rána do večera. Vošla tam do mňa istá uvoľnenosť a súčasne akási iskra a výbušnosť. Cítil som, že tam niečo mám.“ Keďže okinavské karate je meditatívnejšie a európske bojovejšie, doma sa musel trochu preorientovať, ale duchovno z Okinavy zostalo. Keď k tomu pripočítame 4 roky tvrdého tréningu 6 dní v týždni po 2 hodiny denne, dve zlaté medaily z ME sú naozaj zaslúžené.

Autor: FELÍCIA BORONKAYOVÁ

Zdroj: Život

Článok nájdete na: <http://lesk.zoznam.sk/cl//116232/Zlato-pre-Fredyho>